

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 252/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3618/44, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/151/2023 z 29. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 6Ssk/151/2023 z 29. novembra 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Sociálna poisťovňa – ústredie (ďalej aj „sociálna poisťovňa“ alebo „žalovaná“) rozhodnutím generálneho riaditeľa č. 675 909 6674 0 z 27. septembra 2022 (ďalej len „rozhodnutie generálneho riaditeľa“), vydaným na základe odvolania sťažovateľky proti predchádzajúcemu rozhodnutiu sociálnej poisťovne č. 675 909 6674 0 z 13. decembra 2021, priznala sťažovateľke invalidný dôchodok v sume 212,80 eur mesačne. K predmetu konania sťažovateľka uviedla, že sa od sociálnej poisťovne domáhala priznania invalidného dôchodku v správnej výške. K tomu poukázala na to, že invalidný dôchodok jej síce bol

priznaný, avšak podľa jej názoru v oveľa nižšej výške, ako jej prislúchal zo zákona. Dodala, že uvedené aj preukázala množstvom lekárskejších správ a posudkov, no jej argumenty boli ignorované.

3. Sťažovateľka preto podala proti rozhodnutiu generálneho riaditeľa správnu žalobu na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“). Uviedla, že sa ňou domáhala svojich nárokov vyplývajúcich jej zo zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Namietala, že žalovaná nedodrжала v jej prípade text zákonnej úpravy týkajúcej sa invalidných dôchodkov, resp. že ho uplatnila svojvoľne, účelovo a reštriktívne v neprospech sťažovateľky.

4. Krajský súd rozsudkom č. k. 22Sa/23/2022-110 zo 14. apríla 2023 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) správnu žalobu sťažovateľky zamietol. K tomu sťažovateľka namietla, že krajský súd len alibisticky skonštatoval svoju „bezmocnosť“, že nemôže posudzovať rozhodnutie posudkového lekára žalovanej (sociálnej poisťovne), pretože ide o výsostne odbornú vec, ktorá sa nemôže posudzovať v rámci súdnej moci.

5. Proti rozsudku krajského súdu preto sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť [ako dôvod kasačnej sťažnosti označila § 440 ods. 1 písm. f) a g) Správneho súdneho poriadku]. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol a sťažovateľke nepriznal náhradu trov kasačného konania.

5.1. Najvyšší správny súd pri zamietnutí kasačnej sťažnosti argumentoval tým (po zohľadnení záverov znaleckého posudku, ktoré v rámci odôvodnenia aj bližšie uviedol), že posudzovanie zdravotného stavu fyzickej osoby a s tým súvisiaceho zostatkového pracovného potenciálu je výlučne odbornou – medicínskou vecou, že súd na to nemá potrebné odborné znalosti. Poukázal na to, že výsledkom posudkovej činnosti je záver posudkového lekára o tom, či konkrétna osoba je alebo nie je invalidná s určenou mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Závery posudkového lekára sú zachytené v lekárskej správe, súčasťou ktorej je odborný lekárskejší posudok vrátane jeho odôvodnenia, v ktorom posudkový lekár objasňuje a odôvodňuje všetky skutočnosti, na základe ktorých pristúpil k prijatiu konkrétneho záveru. Ďalej uviedol, že takýto posudok je v konaní pred správnym súdom kľúčovým dôkazom, na ktorý je súd vzhľadom na absenciu svojej odbornej – medicínskej erudovanosti odkázaný. Preto je nutné klásť dôraz na jeho jednoznačnosť, úplnosť, určitosť a presvedčivosť. Dodal, že tieto kritériá pritom spĺňa len taký posudok, v ktorom sa posudkový lekár riadne vysporiada so všetkými rozhodnými a pre danú vec relevantnými skutočnosťami, pričom prihliadne aj na účastníkom konania udávaným ťažkostiam a svoje závery náležite odôvodní. Tiež poukázal na to, že uvedené závery zodpovedajú aj ustálenej judikatúre najvyššieho správneho súdu, a touto optikou potom posudzoval aj lekárske správy a k nim pripojené odborné lekárske posudky relevantné pre prejednávanú vec. Opätovne zdôraznil, že sám nemôže posudzovať odborné otázky medicínskeho charakteru, a preto musí vychádzať z lekárskejších posudkov, pri ktorých posudzuje presvedčivosť ich záverov s prihliadnutím na všetky okolnosti, najmä aj s prihliadnutím na námietky žiadateľa o invalidný dôchodok. Argumentoval, že vzhľadom na postupne doplňané lekárske správy a nálezy o zdravotnom stave sťažovateľky nemal dôvod pochybovať o odbornej úrovni záverov odborných lekárskejších posudkov v prejednávanej veci. Dospel zároveň k záveru, že posudky sú logické a presvedčivo objasňujú závery o rozhodujúcom zdravotnom postihnutí a o určenej miere poklesu schopnosti sťažovateľky vykonávať zárobkovú činnosť v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Najvyšší správny súd uviedol, že posudkoví lekári sa v dostatočnom rozsahu vyrovnali so všetkými

relevantnými skutočnosťami a z obsahu posudkov je zrejmá ich úvaha, na základe ktorej dospeli k svojim záverom. V tejto súvislosti poukázal na to, že z odborného lekárskeho posudku z 9. septembra 2022 vypracovaného ako podklad na preskúmané rozhodnutie generálneho riaditeľa o odvolaní sťažovateľky je zrejmé, že vychádzal z početnejších a podrobnejších lekárskejších správ a nálezov sťažovateľky ako odborný lekárskejší posudok posudkového lekára sociálnej poisťovne zo 14. októbra 2021 vyhotovený pre účely prvostupňového rozhodnutia. V ďalšej časti konkretizoval, o aké lekárske správy bol lekárskejší posudok z 9. septembra 2022 doplnený. Tiež uviedol, že krajský súd práve, vychádzajúc z odborných údajov lekárskejších nálezov v súlade s lekárskejším nálezom z kontrolného ortopedického vyšetrenia z 3. februára 2022, ustálil, že invalidita sťažovateľky vznikla k 3. februáru 2022, a to s výškou miery poklesu sťažovateľky vykonávať zárobkovú činnosť celkovo na 45 %. Argumentoval aj tým, že zo súdneho ani administratívneho spisu nie je zrejmá iná lekárske správa či nález, z ktorého by bol evidentný záver o rizartroze sťažovateľky aj na jej pravej ruke ako medicínskeho dôvodu na posúdenie miery poklesu sťažovateľky vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 60 %. Kasačný súd preto uzavrel, že závery posudkových lekárov, ktoré prevzala žalovaná, majú oporu v predložených lekárskejších správach, a to aj v tej z 3. februára 2022. Dodal zároveň, že zo sťažovateľkou predložených lekárskejších správ vyplýva, že v súvislosti s jej v správnom a súdnom konaní opakovanými tvrdeniami o rizartroze palca aj na pravej ruke dovedy nepredložila medicínske erudované podklady, z ktorých by bol zrejmý odborný údaj o takomto zdravotnom postihnutí, prípadne diagnóze, a ktorý by bol zároveň dôvodom posúdenia zvýšenia miery jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť celkovo na viac ako 45 %. K námietke sťažovateľky o nečinnosti žalovanej (od podania žiadosti sťažovateľky o priznanie invalidného dôchodku 9. augusta 2021 do vydania prvého rozhodnutia zo 17. decembra 2021) najvyšší správny súd uviedol, že táto bola vyvrátená obsahom administratívneho spisu, z ktorého vyplýva, že v tomto období prebiehala písomná komunikácia medzi sťažovateľkou a žalovanou a sťažovateľka sa aj 14. októbra 2021 osobne v priestoroch žalovanej zúčastnila oboznámenia s právnymi dôsledkami posudkového záveru o invalidite (ktorý v podobe zápisnice aj podpísala). S odkazom na predchádzajúcu rozhodovaciu prax kasačného súdu tiež ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku sťažovateľky o absencii podpisu na lekárskejšom posudku zo 14. októbra 2021. Pokiaľ ide o nevyhovenie návrhu, resp. žiadosti sťažovateľky o vykonanie znaleckého posudku, alebo aspoň o prizvanie ako svedka znalca alebo lekára s atestáciou z odboru ortopédie kasačný súd uviedol, že sa stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý nemal pochybnosti o skutkových zisteniach zo strany správnych orgánov a ich posudkových lekárov a závery vyhodnotil ako dostatočne presvedčivé. Zároveň v tejto súvislosti najvyšší správny súd poukázal na to, že sama sťažovateľka mala možnosť a právo predložiť vlastný znalecký posudok a vniesť tak pochybnosť do ustáleného skutkového stavu. Tiež podotkol, že ani týmito rozhodnutiami nie je dotknuté právo sťažovateľky podať si novú žiadosť o invalidný dôchodok na základe nových lekárskejších správ o vyšetrení jej zdravotného stavu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku namieta, že najvyšší správny súd sa jej žalobnou argumentáciou reálne nezaoberal, ignoroval ju a ignoroval aj ňou predložené dôkazy. Napadnutý rozsudok považuje za arbitrárny a svojvoľný. Argumentuje,

že najvyšší správny súd sa bez všetkého priklonil k tvrdeniam žalovanej, že len ňou vypracované posudky sú rozhodujúce v súdnom konaní, že jej posudkoví lekári sú „neomylní“. Musela tak bezmocne strpieť svojvôľu zo strany súdu, ktorý nadŕžal sociálnej poisťovni (žalovanej). Tiež vyjadrila nespokojnosť s tým, že najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku nielen že potvrdil hypotézu uvedenú už krajským súdom o svojej „bezmocnosti“ a nemožnosti posudzovať rozhodnutie posudkového lekára, no navyše k tomu pridal aj množstvo reštriktívnej kritiky voči sťažovateľke, že si vôbec dovoľila podať správnu žalobu. Poukázala tiež na to, že z rozhodnutia tak vyplýva záver o akejsi nadradenosti žalovanej a jej posudkových lekárov aj nad súdnou mocou. Vyjadrila presvedčenie, že žiadna právna úprava nezakazuje preskúmanie rozhodnutí žalovanej, a to vrátane záverov posudkových lekárov. Tiež namietala, že súd nevzal do úvahy ani to, že žalovaná v rámci svojho postupu evidentne sledovala cieľ nepriznať sťažovateľke žiadny invalidný dôchodok, prípadne jej ho priznať len v minimálnej výške. K tomu (pomerne obsiahlo) poukázala aj na to, že podľa jednotlivých výsledkov jej vyšetrení spĺňa nárok na priznanie výšky schopnosti poklesu vykonávať zárobkovú činnosť v porovnaní so zdravou fyzickou osobou vo výške spolu 70 % (pri vzniku invalidity od podania jej žiadosti 9. augusta 2021), no žalovaná jej priznala nárok na čiastočný invalidný dôchodok len vo výške 45 % (a to až od 3. februára 2022).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom:

8. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 200/2023).

9. Podstata práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana

v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (III. ÚS 305/2019).

10. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. I. ÚS 167/2020). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

11. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku kasačného súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy [III. ÚS 502/2015 (ZNaU 69/2015), III. ÚS 277/2022, I. ÚS 203/2023].

12. Na tomto mieste je možné zopakovať, že sťažovateľka najvyššiemu správne súdu vytýkala primárne, že sa jej žalobnou argumentáciou nezaoberala, ignoroval ju a ignoroval aj ňou predložené dôkazy. Tvrdí, že napadnutý rozsudok je arbitrárny a svojvoľný a že sa najvyšší správny súd bez reálnych argumentov priklonil k tvrdeniam žalovanej.

13. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a dôvodov zamietnutia kasačnej sťažnosti sťažovateľky v ňom uvedených, s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľky, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší správny súd svoje argumenty, pre ktoré zamietol kasačnú sťažnosť, odôvodnil ústavnoprávne udržateľným spôsobom [najmä na stranách 10 až 13 (v bodoch 38 až 47) napadnutého rozsudku].

14. Pretože je sťažovateľke odôvodnenie napadnutého rozsudku dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jeho jednotlivé závery uvedené už v bode 5.1. tohto rozhodnutia. Len pre doplnenie dáva v súvislosti s námietkami sťažovateľky do pozornosti, že považuje za ústavnoprávne súladné konštatovanie kasačného súdu o tom, že posudzovanie zdravotného stavu a s tým súvisiacich okolností je odbornou – medicínskou otázkou. Všeobecný súd (sudca) z titulu svojho povolania nemá na relevantné posúdenie takýchto

otázok príslušné odborné znalosti. Úlohou súdu však bezpochyby je dôsledne dbať na to a zhodnotiť, či v konaní boli vo vzťahu k týmto odborným otázkam predložené oprávnenými subjektami relevantné a dostatočne presvedčivé dôkazy pre nimi vyvedené závery. V tomto ohľade ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší správny súd sa dostatočne venoval otázke presvedčivosti a dostatočnosti predložených dôkazov pre žalovanou vyvedené závery vo vzťahu k sťažovateľke. Jednoznačne pritom poukázal na to, že vzhľadom na postupne dopĺňané lekárske správy a nálezy o zdravotnom stave sťažovateľky nemal dôvod pochybovať o odbornej úrovni záverov odborných lekárskejších posudkov v prejednávanej veci. Tiež, že na základe toho dospel k záveru, že posudky sú aj logické a presvedčivo objasňujú závery o rozhodujúcom zdravotnom postihnutí a o určenej miere poklesu schopnosti sťažovateľky vykonávať zárobkovú činnosť. Zároveň kasačný súd v rámci odôvodnenia aj konkretizoval jednotlivé lekárske správy, o ktoré bol doplnený rozhodujúci posudok vo veci sťažovateľky. Rovnako tak sa venoval aj otázke rozhodnej pre určenie invalidity sťažovateľky práve k 3. februáru 2022. Z tohto hľadiska teda podľa posúdenia ústavného súdu nie je možné dospieť k záveru, ktorý v ústavnej sťažnosti predniesla sťažovateľka, o „bezmocnosti“ konajúceho súdu či o tom, že by najvyšší správny súd ignoroval jej námietky, alebo že by sa bez relevantného odôvodnenia priklonil na stranu žalovanej.

14.1. Najvyšší správny súd tiež jasne poukázal aj na to, že obsah administratívneho spisu vyvrátil aj tvrdenie sťažovateľky o údajnej nečinnosti žalovanej a s odvolaním sa na predchádzajúcu rozhodovaciu prax kasačného súdu vyhodnotil ako nedôvodnú aj jej námietku o absencii podpisu na lekárskom posudku. Zároveň ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľky o tom, že sa mohla takpovediac „len prizerať“ postupu žalovanej a nebolo vyhovené jej návrhom (žiadosti o vykonanie znaleckého posudku alebo o prizvanie ako svedka znalca alebo lekára s atestáciou z odboru ortopédie) odkazuje na jednoznačné konštatovanie kasačného súdu, že sťažovateľka mala možnosť a právo predložiť vlastný znalecký posudok (čo však evidentne nevyužila). Na tomto mieste tiež ústavný súd dáva do pozornosti (obdobne ako aj najvyšší správny súd), že sťažovateľka aj v budúcnosti bude môcť požiadať o prehodnotenie správnu žalobou napadnutého rozhodnutia na základe nových lekárskejších správ o vyšetrení jej zdravotného stavu.

14.2. Na základe uvedeného preto ústavný súd v danom prípade konštatuje, že závery kasačného súdu a odôvodnenie jeho napadnutého rozsudku nie je možné považovať za svojvoľné či arbitrárne. Nestotožnil sa teda s argumentáciou sťažovateľky uvedenou v ústavnej sťažnosti o absencii vysporiadania sa s jej námietkami predstretými v podanej kasačnej sťažnosti.

15. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípade z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 203/2023).

16. Ani skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva,

že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020, I. ÚS 113/2022).

17. Na základe uvedeného preto ústavný súd aj s poukazom na vymedzené špecifiká správneho súdnictva (bod 11 tohto uznesenia) ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Je potrebné dodať, že sťažovateľka si nemôže zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku (tu najvyššieho správneho súdu v kasačnom konaní, pozn.) s posúdením rozhodnutia takého súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej (tu veci správneho súdnictva, pozn.) veci (obdobne ako správny súd nerieši „kauzu“, pozn.), ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia (obdobne IV. ÚS 399/2022).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom:

19. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov a následne prieskumnej činnosti ich rozhodovania v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, c. 73053/01, rozsudok veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, c. 44759/98, rozsudok veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)].

20. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné.

21. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľky správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu